

LBRIS

We know
books

FLORIN
GHENA

BARONUL
DIAMANTELOR

r o m a n

EDITURA
CREATOR
BRAȘOV, 2025

Cuprins

1. Fetița cu pietricele	5
2. Stânca Lupului	10
3. Peștera	13
4. Bijutierul.....	19
5. Secretul.....	25
6. Primarul.....	30
7. Ucenicul.....	35
8. Adevăratul tată	40
9. Proprietatea	49
10. Nobilul	57
11. Au venit lupii.....	66
12. Întâlnirea	71
13. Expoziția	78
14. Blazonul	84
15. Deschiderea	87
16. Domeniul	92
17. Epilog.....	100

Fetița cu pietricele

De când mă știu am avut o memorie bună. De la doi ani țin minte când tatăl meu a adus un pepene mare, pe care l-a pus în chiuvetă. A dat drumul la apă, eu stropindu-mă tot. Asta când era treaz, altfel, tot mereu era beat. Așa l-a găsit mama mort în șanț, pe marginea drumului. A chemat un vecin să o ajute să-l bage în casă, iar a doua zi, l-a înmormântat în cimitirul săracilor, unde dădea primăria loc de veci. La înmormântare am fost eu, mama, Pedro vecinul și fiica lui Eliza. Mama l-a servit pe Pedro cu o strachină de mâncare și cu un pahar de vin, iar mie și Elizei ne-a dat câte o felie de plăcintă, asta fiind toată pomana. Pe vremea aceea eram săraci, foarte săraci. Stăteam în marginea orașului, într-o căsuță care îți dădea impresia că stă să cadă. Atunci mi-am dat seama ce înseamnă sărăcia și parcă îmi era rușine de mine că fac parte din această categorie, motiv pentru care

mi-am jurat să scap de ea, luptând cu toate puterile mele.

Mama lucra pentru bogați, spăla, călca, făcea treburi gospodărești, mai primea câte un mărunțiș și mai venea acasă cu câte ceva. Bineînțeles că banii îi lua tata și se ducea la cârciumă. Când îi termina, o bătea pe mama ca în „Punguța cu doi bani”. După ce tata a murit, nu s-au mai auzit țipete din cauza bătăilor la noi în casă. S-a așternut o liniște binemeritată, astfel încât nu ne venea să credem că putea fi și altfel. Ne durea capul de atâta liniște.

O iubeam pe mama, numai pe ea o aveam. Muncea sărăcuța toată ziua pentru ca eu să am ce mânca și haine pentru școală. Prin munca ei am ajuns să termin școala, iar eu, ca răsplată, învățam cât puteam eu de bine pentru ca ea să fie mândră de mine. Îmi plăcea să citec, citeam tot ce prindeam în mână. Îmi mai dădea profesoara câte o carte, iar mama era tare bucuroasă pentru că stăteam acasă și nu mai hoinăream. Eram prieten cu toți cei de vârsta mea. Îmi făcusem amici în toate cartierele. Le mai dădeam câte ceva. Ce primea mama pe unde lucra.

După ce am terminat școala am vrut să muncesc ceva, dar era foarte greu să găsec de lucru. Într-o zi când mă întorceam acasă, am observat că era

închisă cârciuma. Mare mi-a fost mirarea când am văzut că s-a întâmplat asta.

— Mamă, ai văzut că s-a închis cârciuma?

— Da, a murit tanti Letiția.

— Cum așa? am întrebat eu mirat.

— Ceva cu inima. Dumnezeu să o ierte!

— A fost o femeie bună.

La câteva zile după înmormântare, mama m-a întrebat dacă este vreo problemă să lucreze ea la cârciumă.

Ne sfătuiam în luarea unor decizii importante.

— Cum zici tu, mamă, așa e bine.

Hoinăream eu toată ziua prin oraș, dar nu chiar degeaba. Mai ajutam și eu pe unul, pe altul, unde se ivea ocazia, ba descărcam mobila, ba la magazin descărcam marfa. Aici îmi plăcea cel mai mult.

— Mario, mă ajuți să bag marfa asta în magazin?

— Da, cum să nu, domnule?

Vorbeam frumos cu oamenii, iar ei apreciau asta. Duceam marfa în magazie, o așezam pe raft, fiecare la locul ei.

— Mulțumesc, Mario, cât mă costă?

— Stați liniștit, domnule, ziceam eu dând să plec.

— Stai puțin, fugea în magazie și venea cu o plasă.

— Mulțumesc, domnule!

— Să fii sănătos, să mai vii pe aici.

— Da, domnule, la revedere. Nu-i vorbă, că știam când primește fiecare comerciant marfă.

Venind într-o zi spre casă, o văzui pe Eliza în fața casei jucându-se cu niște pietricele roșii, de-ți luau ochii.

— Ce faci, Eliza?

— Mă joc cu pietrele.

— De unde le ai?

— Mi le-a dat tata, le-a găsit când a fost la pescuit.

— Și tatăl tău unde este?

— Acasă, doarme.

Ajunsei repede și bătui la ușă, iar inima îmi bătea tare de emoție. Am citit eu despre diamante și pietre prețioase într-o carte care avea și poze, iar acestea mi-au rămas în memorie. Aveam o bănuială de când le-am văzut.

— Cine este? întrebă o voce vădit somnoroasă.

— Sunt Mario.

— Intră.

Am împins ușa, am intrat și am stat puțin să mă obișnuiesc cu întunericul. M-am așezat pe un scaun și îl căutam pe Pedro cu privirea.

— Ce faci, vecine?

— Uite, stăteam întins în pat și am ațipit un pic.

— Mi-a zis Eliza că ai găsit niște pietricele roșii când ai fost la pescuit.

— Da, le-am găsit lângă Stânca Lupului.

— Când mai mergi la pescuit, arată-mi și mie unde le-ai găsit.

— Păi și mâine putem merge că nu am nicio treabă.

— Ok, atunci la cât să fiu la tine?

— Pe la cinci dimineața, când răsare soarele.

— Bine, trebuie să iau ceva?

— Nu, iau eu ce trebuie. Oricum tu nu ai nimic de prins pește.

— Bine, atunci să vedem mâine.

— La cinci, să nu uiți.

— Bine, salut!

— Salut!

Stânca Lupului

A doua zi la cinci dimineața, eram în fața casei, auzindu-l pe Pedro spunându-i fetei ce să facă. Se deschide ușa și pescarul meu apără în prag cu rucsacul în spate și bețele în mână. Mă uitam la mine, iar eu nu aveam nimic și parcă mi se făcuse rușine.

— Dă-mi mie să duc bețele.

— Ia-le, dar să ai grijă de ele.

Un lucru ușor de făcut, întrucât erau toate băgate într-o husă, pe care o luai peste umăr de cureaua atașată de ea. Nu am mers mult, pentru că râul era la marginea orașului. Interesant era că râul trecea printr-un loc format de excavări de pietriș, iar pe partea cealaltă a locului mai era un pescar. Se știe că pescarii, chiar dacă merg împreună, nu stau niciodată aproape, căutându-și fiecare locul, astfel încât să fie la distanță. Cei care vin des, au locurile lor.

— Aici rămâi?

— Da, aici este locul meu.

— Și pietrele unde le-ai găsit?

— Uite, lângă stâncă aceea, unde e copacul singuratic, cam pe acolo.

— Bine, eu mă duc la stâncă.

— Ok, când termini, mă găsești aici.

Banditul de Pedro și-a dat seama că am venit pentru pietre, dar nu era nicio problemă.

Stâncă Lupului era o stâncă în formă de brad, înconjurată de mai multe stânci mici ascunse într-o pădure foarte deasă. Am mers eu cam un sfert de oră până am ajuns în pădure, unde se simțea deja aerul rece și curat. Ajungând la stâncă, am luat-o în dreapta cu gândul să o ocolesc să văd cum arată. Am umblat aproape toată ziua prin pădure, dar nu am văzut nimic interesant. De ce i s-a spus „Stâncă Lupului” că nu am găsit niciun indiciu care să îi ateste denumirea. Mai aveam puțin până să ajung de unde am plecat, când auzii un firicel de apă ce se strecura printre bolovani și dispărea în spatele stâncii. Interesant, zic și m-am dus după el să văd unde duce. La un moment dat dispăru printre tufișurile așa dese și pline de țepi, că nu puteam trece prin ele cu tot efortul meu. M-am

lăsat păgubaș până mâine, când aveam să revin mai pregătit pentru aventură.

M-am întors la Pedro, pe care puteai să-l confunzi cu o statuie cu undița în mână întruchipând „Pescarul”.

— A mers ceva?

— Da, am de o saramură.

— Bun, atunci hai să bem o bere că nu mai pot de sete. Vă dați seama ce scurt a fost drumul înapoi, mulțumiți că nu am pierdut ziua degeaba.